

Három napja ülök otthon, s várom, hogy elkezdődjön. De nyomát se látom, pedig régen itt kellene már lennie. Nélküle a táj zord, keserű és magányos. A fák ágai csupaszon ágaskodnak, néha egy-egy madár száll rájuk, más nem. Az utak is üresek, sárosak... nélküle nem ünnep az ünnep. A felhők mégis azt jelzik, itt az idő, hamarosan megérkezik! De a szemem azt mondja, csalódni fogok, ha hiszek nekik.

Apa a fenyő körül sertepertél, anya pedig nagymamával a konyhában szeletelgeti a süteményeket. Csak egy valakit hiányolok, nagypapát, aki máskor mindig apának segít díszíteni. Ha ők díszítik a lakást, mindig ragyogó lesz a végeredmény. Szabályosan elrendezett, pompás, csillogó díszekkel teli otthon, mely a szeretettől válik teljessé.

- Miért nincs még itt? Hol késlekedik ennyi ideig? - tűnődtem magamban, mikor egy kedves arc jelent meg mellettem.

- Min gondolkodsz? - kérdezte nagypapa mosolygó arccal.

- Azon agyaltam, vajon merre lehetsz, meg hogy... nem szeretem a telet!

- Miért, hisz korábban mindig nagyon lelkesedtél érte?

- Igen, de most más. Most már csak azt érzem, hogy folyton csak hideg van, mást nem!

- Mit szeretnél, ha milyen évszak lenne? - kérdezte fürkésző tekintettel.

Elfordultam az ablaktól, felé, hogy a szemébe tudjak nézni, majd mesélni kezdtem:

- Tavasz! Az a kedvencem. Már a koratavasz is boldogságot hoz az emberek szívébe a zord, és kíméletlen tél után! Kinyílnak az első virágok: a hóvirágok, melyek fehérén pompáznak a ligetekben. A fák ágain apró rügyek jelennek meg, az élet visszatértét jövendőlvé! A fű is újból élénk zölden díszíti a kerteket, és bár még esik az eső, az is mesebeli illattal kényeztet! Később, mikor a virágok nyiladoznak, a madarak is előbújnak, s szerelmes énekükkel dalolnak kedvesüknek.

- Azt hittem, a nyár a kedvenc évszakod, hisz akkor szünet van.

- A nyár! Igazad van! A nyár! Bár, nemcsak a szünet miatt. Nyáron ugyan a virágok illata már nem annyira erőteljes, de ahol eddig virágok illatoztak, addigra finom, gyümölcsöské fejlődnek. Ehetünk meggyet, málnát, cseresznyét, epret! Késő este is elmehetünk sétálni, hisz oly kellemes az idő. Ami pedig még kellemesebbé teheti, az a finom fagyalt, vagy strandolás a családdal és a barátokkal - mondtam vidáman, teljesen beleélve magam az évszak gyönyörűségeibe.

- Ez mind szép és igaz! Csak azok a fránya szúnyogok ne lennének! Meg aztán, néha már túlságosan is meleg van. Ami már fárasztó.

- Igazad van, papa. Ezért jó az ősz.

- Jobb, mint a nyár? - kérdezte.

- Ha belegondolok, igen! Ősz elején még meleg van, de már mindenki tudja, hogy nem tart sokáig. Megérik az alma, a dió, a mandula! A fák levelei sárgán, vörösen izzanak, ezzel színezzve ki az unalmas hétköznapi napoknak. A parkok olyanok, mint a bohókás festők remekművei! A sok szín ihletet ad az embereknek. Amikor pedig lehullnak a levelek, a lábunk alatt kellemesen ropognak. Nagyon szeretem a hangjukat! Aztán esni kezd az eső, és egyre hidegebb lesz. Egyszer csak azt vesszük észre, hogy a színeket lecseréli a kopár üresség, a tél! - mondtam csalódottan.

- Igazad van. Sokan vélekednek úgy, ahogyan te. De tudod, a természetnek szüksége van a téltre, épp úgy, ahogy minden élőlénynek az alvásra. Télen a természet piheni ki a fáradtságos évét. A hideg kicsit mindannyiunkat összehoz, hisz a legtöbb időt a lakásban töltjük, egymás

társaságában, vagy elmehetünk korcsolyázni, síelni! A kisebb gyerekek persze szeretnek kijárni a hóba, hóembert építeni. Veled is sokat jártunk ki a közeli játszótérre, mikor kisebb voltál. Emlékszem, nagyon szeretted a havat, a telet. Az igaz, télen korábban felkel a Hold, de az esték még sem teljesen sötétek, hisz a fehér hó megvilágítja az utcákat. A házakból kedves fények áradnak... s érzed ezt az illatot? - szagolt bele a levegőbe - tea és mézeskalács eszenciájának mennyei keveredése.

- Ezekben igazad van, nagypapa, de idén nincs hó! Hó nélkül pedig olyan, mintha az ősz végén rekedtünk volna hosszú és fárasztó három hónapig és így nem teljes az év. Hiányzik belőle a fehérség, a tisztaság.

- Hát mégis csak szereted a telet!?

- Igen, nagypapa, nagyon szeretem, de hiányzik belőle az, ami igazivá varázsolja.

- Mi több kellene hozzá, mint egy szerető család, egy szerető otthonban?

A földre néztem, majd újból papára.

- Igazad van! Nem lehetünk telhetetlenek.

Papa szemei mosolyogva figyeltek, mikor mama mellénk lépett.

- Gyertek, asztalhoz, elkészült a vacsora! - mondta, majd kinézett az ablakon.

- Nézzétek! Esik a hó - jelentette ki ünnepélyesen.